

om han ikke skulde have lagt Mærke til, at der er et lille erhvervsmæssigt Spørgsmaal, netop erhvervsmæssigt, der knytter sig til Forholdet mellem Kreditor og Debitor. Jeg kunde tænke mig, at den Mand, der er gaaet ind i sin Erhvervsvirksomhed i Inflationsaarene, hvad enten det nu er i Haandværk, Handel eller Landbrug, og har grundet sin Virksomhed paa laant Kapital, og hvis Gæld nu ved Kronestigningen forøges med ca. 50 pCt., vil se en lille Smule overrasket ud, naar det ærede Medlem kommer og siger til ham: Det er kun din Stædighed, der gør, at det er galt med dig, du vil ikke indrette dig, som du skal, der er i Virkeligheden her, erhvervsmæssigt set, ingenting sket.

Naar det ærede Medlem siger overfor Erhvervslivet i øvrigt, at det ikke er Kronestigningen, der er Ulykken, nej, Ulykken er, at Menneskene ikke med det samme produktionsmæssigt set vil indrette sig efter Kronestigningen, saa beder jeg det ærede Medlem undskyldte, saa siger jeg, at den Tale er Sofisteri, intet andet. Det er netop i denne Vanskelighed ved at gaa over fra een Møntværdi til en anden, ved at tilpasse alle Erhvervslivets forskellige Funktioner efter den nye Møntværdi, det er netop deri, det foreliggende Erhvervsproblem bestaar. Disse Vanskeligheder har deres Udspring i dette ene: Møntens forandrede Værdi, og intet andet Land er kommet udenom denne Overgangstid, og intet andet Land kan komme udenom den. Ser man tilbage i Folkenes økonomiske Historie, ser man Eksempler paa Prisforskydninger af et Omfang som den, vi nu oplever, Prisforskydninger, der strakte sig over et Aarhundrede, men ikke desto mindre medførte fundamentalt ændrede Forhold mellem Landene og indenfor Landenes økonomiske Liv, gav Anledning til økonomiske Forskydninger mellem Landene og økonomiske Kampe indenfor Landene af et uhyre Omfang.

Og saa tror det ærede Medlem, at en saadan økonomisk Prisrevolution her i Danmark kan fuldbyrdes paa eet eneste Aar og Problemet klares ved, at man siger: Det er slet ikke Kronestigningen, det kommer an paa, det er blot det, at nogle Mennesker er stædige. Jeg maa sige, at denne Tale er saa virkelighedsfjern, at jeg næsten ikke forstaaer, at den kan fremsættes. Det er, som om det ærede Medlem gaar igennem hele det økonomiske Liv med Skyklapper for Øjnene. Men jeg tror, der er Grund til at bede baade det ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Slepsager om at komme ned paa Jorden igen og give os

Anvisning paa praktiske Foranstaltninger overfor de Vanskeligheder, vi staar i.

Hvad vi har hørt fra de Herrer Side, er Talemaader, intet andet. Det ærede Medlem Hr. Drachmann har sagt til de Herrer: Hvad er det da, De vil? vil De en lønmæssig Ændring af Lønoverenskomsterne? Nej, det vil De ikke. Vil De gaa i Brechen for en Løsning, hvorefter Arbejdsgiverne skal bryde Overenskomsterne, vil De gaa ind i en gigantisk Lønkamp? Nej, det vil de Herrer heller ikke. Vil De gaa i Brechen for at ophæve det offentlige Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelse, for at Arbejderne gennem Sult kan tvinges til at gaa ind paa lavere Arbejds løn? Nej, det vil de Herrer heller ikke, det tør de heller ikke. Gennem hele denne Stilling er de Herrer kommet dertil, at selv det konservative Partis Ordfører her i Tinget har maattet bede dem gøre et Forsøg paa at komme en Smule til Fornuft overfor de Vanskeligheder, vi staar i. Mig bekendt har det eneste Bidrag, Partiet Venstre har ydet i den nuværende Krisesituation, været at kræve en Valutapolitik gennemført, der bestaar i at give Erhvervslivet en nogenlunde sikker Udsigt til et yderligere stærkt Prisfald i 1927, et Prisfald, der nødvendigvis maa lamme enhver Bestræbelse for at faa Arbejde i Gang og uvægerligt vil medføre, at Krisen forlænges med 2—3 Aar.

Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Slepsager i sin Omtale af hele Valutaproblemet sagde, at Venstre ikke havde noget særligt Ansvar her, thi den stærkeste Inflation kom under det radikale Ministerium, fra 1919 til 1920. Jeg tror, at det ærede Medlem skulde opgive at bortforklare Venstres Forsyndelser fra den Tid. Venstres Forsyndelser fra den Tid er blevet Historie, ærede Medlem, de kan ikke diskuteres mere. Det ærede Medlem sagde, at Kronen stod i Pari i April 1919. Ja, den faldt gennem 1919 til 1920, og vi ved, hvordan de Herrer af Partiet Venstre nægtede at være med til en Politik, der søgte at gribe ind paa dette Omraade (*Kragh*: Ja, et Aar efter!). Jeg hører, vi er kommet til det Tidspunkt i Debatten, hvor det ærede Medlem Hr. Kragh faar Vanskeligheder med sig selv igen; det er altid et sikkert Tegn. Maa jeg dertil føje den Kendsgerning, som dog vel nok ingen vil benægte, at i 1922 var den danske Krone oppe i en Guldværdi af omtrent 85 Ø., og det Parti, der da sad ved Magten, opgav igen det, der da var indvundet; uden at røre en Finger lod dette Parti igen Kronen falde ned til 65. Efter min Opiattelse er